

Vladimír Preclík

Jaroslav Ježek a Josef Čapek podle V. P.

Tři roky psal Vladimír Preclík do každého čísla Sanquisu o východočeských umělcích. František Kupka, Bohumil Kafka, Bohumil Kubišta, Josef Čapek, Václav Špála... Co jméno, to pojem skoro notoricky známý, ovšem cit sochaře a poetika básníka, jimiž byl Vladimír Preclík obdařen, dovedly v díle každého umělce odhalit další nečekaný rozměr. Někdy i několik netušených rozměrů.

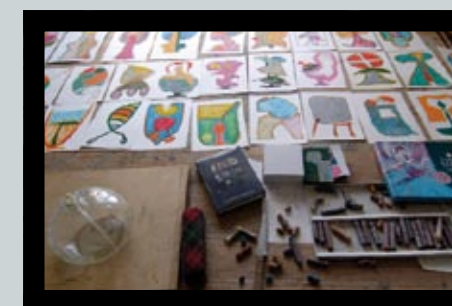
Proč zvolil Vladimír Preclík „východočeský klíč“, bylo nabíledni. Sám se narodil v Hradci Králové, vyrostl v Jaroměři, do kamenické školy chodil v Hořicích, kde si také vyzdoroval později slavná sochařská sympozia. Do toho kraje se prostě stále vracel, byl s ním spjat možná i víc, než by si chtěl připustit.

Knížku o krajanech nosil dlouho v hlavě. Vyprávěl mi o ní poprvé ve svém ateliéru ve Velkých Popovicích. Lezli jsme spolu po lešení, pod nímž se vzpínala socha – podobenství o červeno-modro-bílém praporu, jež koncipoval jako pomník druhému československému odboji – a on mi už líčil své další projekty. Knížka, které dal pracovní název Díry do světa, byla zatím ve fázi první kapitoly. „A co kdybyste ty další otiskoval nejprve na pokračování v Sanquisu?“ navrhla jsem mu. Souhlasil. Po tři roky jsme se pak setkávali nad jeho rukopisy. První příspěvek byl o Ottovi Gutfreundovi (vyšel v čísle 43), ten poslední o Ladislavu Zívrovi otiskujeme v tomto čísle – na předcházejících stránkách. Z ateliéru Vladimíra Preclíka jsem si text přinesla v neděli 30. března. „Spěchejte,“ řekl mi do telefonu. A ve čtvrtek umřel.

Ne, cestou k Preclíkovým jsem pohřebního koně nezahledla. Ale v kostele sv. Jiljí jsem pak potkala spoustu lidí, jimž bude tento výjimečný muž a umělec chybět. ■

V Muzeu Vladimíra Preclíka v Bechyni

Obrázky v ateliéru ve Velkých Popovicích

Vždy se pohyboval na rozhraní
několika uměleckých oborů.
Byl sochař, malíř, spisovatel...